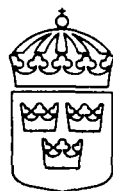

Justitiekommitténs betänkande

1985/86:1

om frågor rörande vapen- och passärenden m. m.
(prop. 1984/85:215 jämte motioner)

JuU
1985/86:1

Sammanfattning

I detta betänkande behandlar utskottet proposition 1984/85:215 om vissa decentraliseringsfrågor m. m. inom justitiedepartementets område och två med anledning av propositionen väckta motioner (m resp. vpk). Utskottet tillstyrker förslagen i propositionen om att regeringen befrias från sin befattning med vissa besvärärenden enligt lagstiftningen om bokföring, pass, vapen och hittegoods. Detsamma gäller förslag i propositionen om att frågor om tillsättning av revisionssekreterare och regeringsrättssekreterare skall ankomma på högsta domstolen resp. regeringsrätten. Utskottet avstyrker bifall till avslagsyrkandena i de båda motionerna.

I betänkandet behandlas också ett antal motioner från år 1984 och år 1985 med anknytning till pass- och vapenlagstiftningen (vpk, c och s, m). De gäller bl. a. frågan om utformningen av pass, om handläggningen av ärenden om tillstånd till innehav av skjutvapen och om avgifterna i dessa ärenden. Utskottet avstyrker bifall till motionerna.

Propositionen m. m.

I proposition 1984/85:215 har regeringen (justitiedepartementet) föreslagit riksdagen att anta genom propositionen framlagda förslag till

1. lag om ändring i bokföringslagen (1976:125),
2. lag om ändring i jordbruksbokföringslagen (1979:141),
3. lag om ändring i passlagen (1978:302),
4. lag om ändring i vapenlagen (1973:1176),
5. lag om ändring i lagen (1938:121) om hittegoods,
6. lag om ändring i rättegångsbalken,
7. lag om ändring i lagen (1950:596) om rätt till fiske.

Rörande propositionens huvudsakliga innehåll hänvisas till vad som anförs i det följande under rubriken Utskottet på s. 8.

I samband med propositionen behandlas *dels* de med anledning av propositionen väckta motionerna 1985/86:14 av Allan Ekström (m) och 1985/86:15 av Lars Werner m. fl. (vpk), *dels* de under den allmänna motionstiden 1984 resp. 1985 väckta motionerna 1983/84:759 av John Andersson m. fl. (vpk), 1983/84:1506 av Elis Andersson m. fl. (c, s), 1983/84:1507 av Elis Andersson m. fl. (c, s), 1983/84:1513 av Ingrid Hemmingsson (m), 1984/85:418 av Marianne Karlsson (c), 1984/85:1650 av Elis Andersson (c) och

De vid propositionen följande lagförslagen har följande lydelse.

1 Förslag till

Lag om ändring i bokföringslagen (1976: 125)

Härigenom föreskrivs att 23 § bokföringslagen (1976: 125) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Mot myndighets beslut enligt denna lag förs talan hos regeringen genom besvär.

Föreslagen lydelse

23 §¹

Länsstyrelsens beslut i ärenden enligt 12 § tredje stycket får överklagas hos riksskatteverket genom besvär. Riksskatteverkets beslut i sådana ärenden får inte överklagas.

Myndigheters beslut enligt denna lag får i övriga fall överklagas hos regeringen genom besvär.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1986. I fråga om överklagande av beslut som länsstyrelser har meddelat före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser.

2 Förslag till

Lag om ändring i jordbruksbokföringslagen (1979: 141)

Härigenom föreskrivs att 19 § jordbruksbokföringslagen (1979: 141) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Mot myndighets beslut enligt denna lag förs talan hos regeringen genom besvär.

Föreslagen lydelse

19 §

Länsstyrelsens beslut i ärenden enligt 8 § tredje stycket får överklagas hos riksskatteverket genom besvär. Riksskatteverkets beslut i sådana ärenden får inte överklagas.

Myndigheters beslut enligt denna lag får i övriga fall överklagas hos regeringen genom besvär.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1986. I fråga om överklagande av beslut som länsstyrelser har meddelat före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser.

¹ Senaste lydelse 1976: 991.

3 Förslag till

Lag om ändring i passlagen (1978: 302)

Härigenom föreskrivs i fråga om passlagen (1978: 302)

dels att 8 och 27 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

dels att i 2 § och i övergångsbestämmelserna ordet "polisstyrelse" i olika böjningsformer skall bytas ut mot "polismyndighet" i motsvarande form.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 §

Skall passansökan ej avslås enligt 7 § men framkommer i ärendet att sökanden är skäligen misstänkt för brott, *vara fängelse kan följa*, skall passmyndigheten underrätta den som leder förundersökningen. Pass får i sådant fall ej utfärdas innan en vecka har förflutit från det underrettelsen lämnades, med mindre undersökningsledaren medger det.

Skall passansökan ej avslås enligt 7 § men framkommer i ärendet att sökanden är skäligen misstänkt för ett brott, *för vilket inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i sex månader*, skall passmyndigheten underrätta den som leder förundersökningen. Pass får i sådant fall ej utfärdas innan en vecka har förflutit från det underrettelsen lämnades, med mindre undersökningsledaren medger det.

27 §

Talan får ej föras mot passmyndighets anmaning enligt 17 § att överlämna pass.

I annat fall än som avses i första stycket *förs talan mot passmyndighets beslut enligt denna lag genom besvär hos länsstyrelsen*, om beslutet har meddelats av *polisstyrelse*, och hos *regeringen*, om beslutet har meddelats av passmyndighet utom riket.

Mot beslut av länsstyrelse enligt denna lag förs talan hos regeringen genom besvär. Grundas beslutet på att passtillstånd har vägrats eller på att framställning enligt 24 eller 25 § har gjorts hos passmyndigheten, *får talan dock ej föras mot beslutet.*

Passmyndighetens anmaning enligt 17 § att överlämna pass får inte överklagas.

I annat fall än som avses i första stycket *får passmyndighetens beslut enligt denna lag överklagas* genom besvär hos länsstyrelsen, om beslutet har meddelats av *polismyndigheten*, och hos *kammarrätten*, om beslutet har meddelats av en passmyndighet utom riket.

Beslut av *länsstyrelsen* enligt denna lag *får överklagas* hos *kammarrätten* genom besvär. Grundas beslutet på att passtillstånd har vägrats eller på att framställning enligt 24 eller 25 § har gjorts hos passmyndigheten, *får beslutet dock inte överklagas.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1986. I fråga om överklagande av beslut som länsstyrelser eller passmyndigheter utom riket har meddelat före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser.

4 Förslag till

JuU 1985/86:1

Lag om ändring i vapenlagen (1973: 1176)

Härigenom föreskrivs att 28 a och 42 §§ vapenlagen (1973: 1176)¹ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

28 a §

Skickas skjutvapen med posten, skall försändelsen vara assurerad.

Skickas skjutvapen med posten, skall försändelsen vara assurerad, *om det inte är fråga om vapen som avses i 5 § andra stycket.*

Den som åtar sig att transportera skjutvapen eller ammunition bör vidta betryggande åtgärder för att förhindra att någon obehörig kommer åt vapnen eller ammunitionen.

42 §

Polismyndighets beslut enligt denna lag får överklagas hos länsstyrelse genom besvär.

Länsstyrelsens beslut enligt 18 eller 31 § får överklagas hos regeringen genom besvär. Länsstyrelsens beslut enligt 29 eller 30 § eller i fråga om inlösen av skjutvapen eller ammunition får överklagas hos kamrarrätten genom besvär.

Länsstyrelsens beslut enligt 18, 29, 30 eller 31 § eller i fråga om inlösen av skjutvapen eller ammunition får överklagas hos kamrarrätten genom besvär.

Länsstyrelsens beslut i annat ärende än som avses i andra stycket får ej överklagas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1986. I fråga om överklagande av beslut som länsstyrelser har meddelat före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser.

5 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1938: 121) om hittegods

Härigenom föreskrivs att i lagen (1938: 121) om hittegods skall införas en ny paragraf, 9 a §, av nedan angiven lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 a §

Polismyndighetens beslut i frågor som avses i denna lag får överklagas hos länsstyrelsen genom be-

¹ Lagen omtryckt 1981: 1360.

svär. Länsstyrelsens beslut får inte överklagas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1986. I fråga om överklagande av beslut som länsstyrelser har meddelat före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser.

6 Förslag till Lag om ändring i rättegångsbalken

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 8 § och 4 kap. 2 § rättegångsbalken skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.
8 §¹

För beredning och föredragning av mål i högsta domstolen *skola* hos domstolen *finnas revisionssekreterare, vilka skola vara lagfarna.*

Vid högsta domstolen skall finnas kansli.

För beredning och föredragning av mål i högsta domstolen *finns* hos domstolen *särskilda tjänstemän.*

4 kap.
2 §²

Domare, som avses i 1 kap. 2 §, 2 kap. 3 § eller 3 kap. 4 §, *utnämnes* av regeringen. *Revisionssekreterare utnämnes eller förordnas av regeringen.*

Domare, som avses i 1 kap. 2 §, 2 kap. 3 § eller 3 kap. 4 §, *utnämns* av regeringen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1986.

¹ Senaste lydelse 1972: 147.

² Senaste lydelse 1974: 573.

Lag om ändring i lagen (1950: 596) om rätt till fiske

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1950: 596) om rätt till fiske
dels att 39 § skall ha nedan angivna lydelse,

dels att i lagen skall införas en ny paragraf, 40 a §, av nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

39 §¹

Finnes uppenbart att fiskeredskap utsatts eller anordning vidtagits i strid med vad som gäller om fiskådra, och följer ej rättelse genast efter det tillsägelse skett, får på ansökan av den som lider skada kronofogdemyndigheten i orten, sedan myndigheten med trovärdig person hållit syn på stället, meddela nödig handräckning på den tredskandes bekostnad. Kostnaden får tas ut med tillämpning av vad i utsokningsbalken sägs om uttagande av förrättningskostnader.

Är det uppenbart att fiskeredskap utsatts eller anordning vidtagits i strid med vad som gäller om fiskådra och sker inte rättelse genast efter tillsägelse, får tingsrätten på ansökan av den som lider skada meddela handräckning. I fråga om sådan handräckning finns bestämmelser i 17 § handräckningslagen (1981: 847).

Detsamma skall gälla, om någon begagnar av länsstyrelsen fastställt märke för redskap eller notvarp på sätt som är ägnat att obehörigen avhålla annan från att fiska.

Om ett allmänt fiskeriintresse berörs får ansökan om handräckning även göras av allmän åklagare, av fiskeristyrelsen eller av fisketillsynsman som särskilt förordnats för detta.

40 a §

Har ett brott mot denna lag eller mot någon föreskrift, som meddelats med stöd av lagen, förövats i fiskezonen, får åtal för brottet väckas vid den tingsrätt vars domkrets är närmast den plats där brottet förövades.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1986. I fråga om ansökan om handräckning som har gjorts före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser.

¹ Senaste lydelse 1985:435.

Motioner väckta med anledning av propositionen

I motion 1985/86:14 av Allan Ekström (m) hemställs att riksdagen avslår propositionen i vad den avser ändring av 3 kap. 8 § rättegångsbalken.

I motion 1985/86:15 av Lars Werner m. fl. (vpk) föreslås

1. att riksdagen beslutar avslå proposition 1984/85:215 vad avser 27 § i förslaget till lag om ändring i passlagen (1978:302),
2. att riksdagen beslutar avslå proposition 1984/85:215 vad avser 4 kap. 2 § i förslaget till lag om ändring i rättegångsbalken.

Motioner väckta under den allmänna motionstiden 1984

I motion 1983/84:759 av John Andersson m. fl. (vpk) föreslås att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförs om översyn av tillämpningen av 10 § vapenlagen.

I motion 1983/84:1506 av Elis Andersson m. fl. (c och s) hemställs

1. att riksdagen hos regeringen anhåller att åtgärder vidtas för sänkning av avgifterna för tillstånd att inneha vapen och för att till Sverige för tillfällig användning vid jakt eller tävling införa vapen,
2. att riksdagen uttalar sig för att enbart förändring av fabrikat och tillverkningsnummer eller enbart tillverkningsnummer i ett meddelat tillstånd, vilken ändring betingats av att ett införskaffat vapen varit defekt eller inte passade för köparen, skall vara avgiftsfri under förutsättning att det sker inom en rimlig tid efter förvärvet.

I motion 1983/84:1507 av Elis Andersson m. fl. (c och s) hemställs att riksdagen som sin mening uttalar att sedan jägarexamen införts det ej finns anledning att uppställa några krav på redovisad jaktmark för dem som ansöker om tillstånd att inneha jaktvapen.

I motion 1983/84:1513 av Ingrid Hemmingsson (m) hemställs

1. att riksdagen begär att regeringen framlägger förslag om differentierad licensavgift för vapen i enlighet med vad i motionen anförs,
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförs om avgiften vid vapenbyte.

Motioner väckta under den allmänna motionstiden 1985

I motion 1984/85:418 av Marianne Karlsson (c) hemställs att riksdagen beslutar att svenskt pass i framtiden skall ges en tidsenlig utformning och att förlängd giltighetstid skall införas i tidigare innehavt pass.

I motion 1984/85:1650 av Elis Andersson (c) och Rolf Rämgård (c) hemställs

1. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära att åtgärder vidtas för att avgifterna för tillståndsbevis löses så som i motionen anförs,

2. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära att Sverige tar initiativ till en förenkling av och en enhetlig vapenlagstiftning i Norden,
3. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära en översyn i syfte att ytterligare avbyråkratisera vapenansökningar.

I motion 1984/85:1658 av Paul Lestander (vpk) och John Andersson (vpk) föreslås att riksdagen hos regeringen hemställer om översyn av vapenlagen.

Utskottet

Inledning

Som ett led i en av riksdagen (prop. 1983/84:120, KU 23, rskr. 250) förordad systematisk översyn av möjligheterna att överklaga myndighetsbeslut till regeringen — i syfte att begränsa antalet besvärssärenden hos regeringen — har för justitiedepartementets del under hösten 1984 gjorts en genomgång av sådana besvärssärenden som det enligt gällande författningar ankommer på departementet att bereda. Även en del ärendegrupper beträffande vilka regeringen för närvarande har att besluta i första instans har därvid uppmärksammats från samma utgångspunkt.

De ställningstaganden som redovisas i den förevarande propositionen bygger till en del på förslag i betänkandet (Ds SB 1983:1) Det fortsatta delegeringsarbetet i regeringskansliet och remissbehandlingen därav. Underlaget i övrigt utgörs av vissa i propositionen angivna promemorior och skrivelser som har remissbehandlats.

Utskottet behandlar i detta betänkande — förutom förslagen i propositionen och de med anledning av propositionen väckta motionerna — vissa frågor rörande pass och vapen som har tagits upp i motioner som väckts under den allmänna motionstiden 1984 och 1985.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att regeringen befrias från sin nuvarande befattning med vissa besvärssärenden inom justitiedepartementets verksamhetsområde. Det gäller vissa ärenden enligt lagstiftningen om bokföring, pass, vapen och hittegods. Enligt förslaget avlastas också regeringen ett par ärendegrupper där den för närvarande fattar beslut i första instans. Sålunda föreslås bl. a. att frågor om tillsättning av revisions- och regeringsrättssekreterare skall ankomma på de berörda domstolarna själva. För att åstadkomma en sådan ordning påkallas, såvitt gäller revisionssekreterarna, en ändring i rättegångsbalken. Genom en ändring i lagen om rätt till fiske befrias regeringen från uppgiften att i vissa fall fatta beslut om forum i mål om brott mot denna lagstiftning. Slutligen föreslås ett par andra rationaliseringsåtgärder som berör pass- och vapenlagstiftningen samt en ändring i fiskelagstiftningen som berör handräckningsfrågor.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 1986.

Passfrågor

Bakgrund

I passlagen (1978:302), som trädde i kraft den 1 januari 1980, finns grundläggande bestämmelser om skyldighet för svensk medborgare att inneha pass vid resa till utomnordiskt land samt om rätten för svensk medborgare att erhålla och behålla pass. Verkställighetsföreskrifter till passlagen, rörande bl. a. ansökningsförfarandet och formulär för pass, finns i passförordningen (1979:664). Ytterligare föreskrifter på området har utfärdats av rikspolisstyrelsen i styrelsens författningssamling RPS FS 1979:14 (omtryckt RPS FS 1982:3).

Enligt bestämmelserna i passlagen utfärdas pass av passmyndighet. Polisen är passmyndighet inom riket. Även utrikesdepartementet får utfärda pass i vissa fall. Utom riket är bl. a. beskickning passmyndighet. — Pass utfärdas som vanligt pass eller särskilt pass. Expeditionsavgiften för utfärdande av pass är i normalfallet för närvarande 135 kr. Ett vanligt pass har, för personer som fyllt 18 år, en giltighetstid av tio år.

Svensk medborgare har rätt att på ansökan få vanligt pass, om det inte föreligger hinder däremot enligt passlagen. Hinder mot bifall till passansökan föreligger bl. a. om sökanden är underkastad ett straffprocessuellt tvångsmedel, om han är efterlyst och skall omhändertas eller om han har dömts till frihetsberövande påföljd som inte har börjat verkställas och det finns sannolika skäl att han ämnar undandra sig verkställigheten.

Är sökanden misstänkt för brott på vilket fängelse kan följa skall den som leder förundersökningen underrättas av passmyndigheten om ansökan; pass får i sådana fall inte utfärdas innan en vecka har förflutit från det underrättelsen lämnades, om inte undersökningsledaren medger att pass utfärdas. Denna underrättelseplikt syftar bl. a. till att bereda undersökningsledaren möjlighet att genast ta upp frågan om reseförbud eller annat tvångsmedel mot sökanden.

I vissa fall får pass inte utfärdas utan särskilt passtillstånd. Sådant tillstånd fordras bl. a. för den som undergår kriminalvård i anstalt och för den som står under övervakning efter dom på skyddstillsyn eller villkorlig frigivning från fängelse.

Fråga om passtillstånd prövas i dessa fall, om sökanden är intagen på kriminalvårdsanstalt av styresmannen för anstalten och i annat fall av den skyddskonsulent som har överinseende över övervakningen. Styresmannen eller skyddskonsulenten kan hänskjuta frågan till övervakningsnämnd.

Passtillstånd fordras också i vissa andra fall, bl. a. om sökanden är intagen på sjukhus enligt lagen (1966:293) om beredande av sluten psykiatrisk vård i vissa fall. Utskrivningsnämnd prövar i dessa fall frågan om passtillstånd.

Ett pass skall återkallas, om innehavaren förlorar sitt svenska medborgarskap. I övrigt gäller i huvudsak att pass kan återkallas, om det under innehavstiden inträffar omständighet som skulle ha innefattat hinder mot bifall. Beslut om återkallelse meddelas av passmyndighet. Om en myndighet som prövar frågor om passtillstånd begär hos polismyndigheten att passet skall återkallas för den som t. ex. undergår kriminalvård, gäller i

princip att passmyndigheten är skyldig att besluta i enlighet med framställningen.

Passmyndighets beslut enligt passlagen kan överklagas. Polisens beslut i passärende överklagas genom besvär hos länsstyrelse. Beslut som meddelats av passmyndighet utom riket överklagas hos regeringen.

Även länsstyrelses beslut i passärende överklagas hos regeringen. Grundas beslutet på att passtillstånd har vägrats eller på att det har gjorts en sådan framställning om återkallelse som passmyndigheten är bunden av får talan dock inte föras mot beslutet.

I fråga om besvär gäller vidare bl. a. att övervakningsnämnds beslut om passtillstånd överklagas hos kriminalvårdsnämnden eller hos hovrätt. Beslut om passtillstånd av utskrivningsnämnd överklagas genom besvär hos psykiatriska nämnden.

Beslut av kriminalvårdsnämnden, hovrätt och psykiatriska nämnden får inte överklagas.

Ändrad instansordning, m. m. (prop. 215 och mot. 15)

I propositionen föreslås att regeringen genom en ändring i 27 § passlagen skall befrias från uppgiften att handha besvärssärenden enligt lagen. Besvär i dessa ärenden skall i stället i fortsättningen föras hos kammarrätt.

Beträffande passmyndigheter utom riket leder lagförslaget till att besvär över sådan myndighets beslut — till följd av reglerna i 1 § förordningen (1977:937) om kammarrätternas domkretsar m. m. — skall föras hos kammarrätten i Göteborg.

I motion 15 yrkas avslag på förslaget att regeringen inte längre skall handha besvärssärenden enligt passlagen. Ett skäl härför är enligt motionärerna passinnehavets stora betydelse för den enskilde.

Utskottet vill för sin del till att börja med erinra om att efter passlagens tillkomst antalet besvärssärenden hos regeringen i passfrågor är förhållandevis lågt, endast enstaka ärenden årligen. Det är som framgått av redogörelsen i det föregående bara i två situationer som regeringen har att handlägga besvärssärenden på området. Den ena gäller fall där länsstyrelsen i andra instans har avslagit en passansökan eller beslutat om återkallelse av pass och frågan inte har prövats av en sådan nämnd eller ett sådant vårdorgan som har nämnts tidigare. Den andra gäller fall där avslagsbeslut har meddelats av passmyndighet utom riket.

Departementschefen påpekar i propositionen att de låt vara fåtaliga besvärssärenden som med nuvarande ordning förs till regeringen inte alltid är helt okomplicerade från rättslig synpunkt. Inte sällan avser prövningen olika slags rättsfrågor som enligt departementschefens uppfattning naturligt hör hemma under förvaltningsdomstolarnas prövning.

Utskottet kan ansluta sig till departementschefens uppfattning. Även om antalet besvärssärenden hos regeringen är mycket ringa anser utskottet med hänsyn till ärendenas natur det vara sakligt motiverat att besvärsprövningen — i linje med det inledningsvis nämnda principbeslutet av riksdagen — överflyttas från regeringen till förvaltningsdomstolarna. Med en sådan ord-

ning kommer regeringsrätten att efter dispensprövning bli slutinstans i de besvärssärenden som här är aktuella.

Med det anförda avstyrker utskottet bifall till motion 15 i nu berörd del och tillstyrker den i propositionen föreslagna ändringen i 27 § passlagen.

I propositionen föreslås även en ändring i den i det föregående nämnda, i 8 § passlagen intagna regeln om skyldighet för passmyndigheten att underätta förundersökningsledaren i de fall sökanden är misstänkt för brott. För närvarande gäller denna underrättelseskyldighet vid misstanke om brott på vilket fängelse kan följa. Förslaget i propositionen innebär att underrättelseskyldigheten skall begränsas till att gälla endast vid fråga om brott där straffminimum är fängelse i sex månader.

Utskottet tillstyrker det nu nämnda förslaget.

Övriga i propositionen föreslagna ändringar i passlagen, som är av formell art, föranleder inte heller någon erinran från utskottets sida.

Ändrad utformning av pass (mot. 418)

I motion 418 begärs att svenskt pass skall ges en mera tidsenlig utformning. Bakgrunden till motionsönskemålet är bl. a. att svenskt pass inte utgör godkänd legitimation hos bank eller post. Vidare efterlyser motionären möjlighet att ge ett utfärdat pass förlängd giltighetstid; därigenom skulle passinnehavaren slippa de besvär och kostnader som är förenade med att ansöka om ett nytt pass när giltighetstiden för det gamla passet närmar sig sitt slut.

Frågan om hur pass skall vara utformat regleras i passförordningen. Där föreskrivs att pass skall utfärdas enligt särskilt formulär. Närmare bestämmelser om bl. a. tillvägagångssättet vid utfärdande av pass finns i rikspolisstyrelsens föreskrifter för verkställighet av passlagen och passförordningen. Av föreskrifterna framgår att förfarandet vid utfärdande av pass till stora delar är manuellt; bl. a. utskrivs passen för hand.

Utskottet behandlade våren 1984 en fråga om utformningen av pass i visst hänseende. Det gällde ett motionsvägen framfört önskemål om att titel eller yrkesbeteckning skulle antecknas i passet. I sitt av riksdagen godkända betänkande (JuU 1983/84:22 s. 15) uttalade utskottet att det inte är någon riksdagens uppgift att göra något särskilt uttalande i den av motionären väckta frågan; utskottet utgick dock från att regeringen och i förekommande fall rikspolisstyrelsen genom sina föreskrifter ger passen en lämplig och ändamålsenlig utformning.

Vid bedömningen av det nu aktuella motionsönskemålet om passens utformning och den därmed sammanhängande frågan om möjligheten att använda ett pass som legitimation vill utskottet till att börja med erinra om att passet, även om det i sig är en identitetshandling, framför allt är att betrakta som ett resedokument. Detta måste givetvis sätta sin prägel på hur passen utformas. Härvid är det inte minst viktigt att passen utformas så att förfalskning omöjliggörs eller försvåras så långt det är möjligt. Utskottet nödgas konstatera att de svenska passen inte kan anses ha en utformning som motsvarar dessa krav.

I syfte att bl. a. åstadkomma nödvändiga förändringar beträffande de svenska passen har rikspolisstyrelsen i juli 1985 gett en arbetsgrupp inom

polisväsendet i uppdrag att — på grundval av tidigare utredningsarbete — göra en översyn av passrutinerna. Översynen tar bl. a. sikte på att förenkla passansökningsförfarandet och att öka ADB-användningen på området. En viktig uppgift för arbetsgruppen är vidare att visa hur ett förfarande med maskinell utskrift av passen lämpligen bör genomföras och vilka förändringar i passbokens utformning som därigenom kan behöva göras. Enligt sitt uppdrag bör gruppen bedriva sitt arbete med ambitionen att passet skall kunna godtas som legitimation i svenska banker. — Arbetsgruppen skall redovisa sitt uppdrag under november 1985.

Som framgår av det nu sagda är frågor av det slag som tas upp i motionen om ändrad utformning av passen föremål för utredningsarbete inom polisväsendet. I detta läge anser utskottet att det saknas skäl till någon riksdagens åtgärd med anledning av motionen. Utskottet avstyrker därför bifall till motion 418 i här behandlad del.

När det sedan gäller motionsönskemålet om att ett utfärdat pass bör kunna ges förlängd giltighetstid skall sägas följande. Enligt 3 § passlagen utfärdas vanligt pass med en giltighetstid av tio år, eller, om sökanden inte har fyllt 18 år, fem år. I passförordningen finns föreskrifter om att vanligt pass i vissa fall skall ges kortare giltighetstid än som nyss angetts; så är fallet bl. a. när pass utfärdas för barn under fem år. Enligt passförordningen kan giltighetstiden för ett vanligt pass förlängas. Så får dock endast ske för resa till Sverige eller annat land där passinnehavaren har sitt hemvist. Förlängning får ske bara en gång och för högst tre månader.

Bestämmelser om att den normala giltighetstiden för pass skall vara tio år infördes år 1971 genom en ändring i då gällande 1940 års passkungörelse. Dessförinnan kunde pass utfärdas för en tid av högst fem år.

Enligt utskottets mening måste en handling som passet, som är en identitetshandling innehållande såväl fotografi av passinnehavaren som andra signalementsuppgifter, självfallet ha en begränsad giltighetstid. Passlagstiftningen medger inte, annat än för vissa särskilda fall, att ett pass ges förlängd giltighetstid. Även med ett system härför — såsom föreslås i motionen — måste det enligt utskottets mening, för att bibehålla passets tillförlitlighet, ske ett ansöknings- och prövningsförfarande; ett sådant förfarande torde inte i några väsentliga hänseenden, vare sig för sökanden eller för passmyndigheten, skilja sig från förfarandet i ett sedvanligt passansökningsärende.

Mot bakgrund av det anförda anser utskottet det föga ändamålsenligt att överväga ett sådant system med förlängning av giltighetstiden för pass som föreslås i motion 418. Utskottet avstyrker därför bifall till motionen i här behandlad del.

Vapenfrågor

Bakgrund

De grundläggande bestämmelserna om förvärv och innehav av skjutvapen och ammunition finns i vapenlagen (1973:1176). Närmare bestämmelser finns i vapenkungörelsen (1974:123) och i de föreskrifter och allmänna råd

som rikspolisstyrelsen har utfärdat den 10 mars 1983. Vissa föreskrifter av betydelse för tillämpningen av vapenlagstiftningen har även meddelats av statens naturvårdsverk i bl. a. naturvårdsverkets jaktkungörelse (SNFS 1983:1).

Skjutvapen och ammunition har i Sverige varit underkastade kontroll från det allmännas sida i fråga om förvärv och innehav alltsedan första världskriget. Huvudsyftet med den reglering som vapenlagen innehåller är att hindra okontrollerade vapeninnehav och därmed att stävja användningen av skjutvapen i samband med brott och annat missbruk av sådana vapen.

Huvudreglerna i vapenlagen innebär att skjutvapen inte får innehas utan tillstånd av polismyndighet. Enskild person får enligt lagen meddelas tillstånd att inneha skjutvapen endast om han har behov av vapnet och det skäligen kan antas att han inte kommer att missbruka det.

I sakens natur ligger att behov av vapnet normalt föreligger bara om sökanden har tänkt använda vapnet för skjutning. Tillstånd får dock meddelas även för vapen som skall innehas för bl. a. prydnads- eller samlarändamål. I dessa fall får tillstånd att inneha vapen förenas med villkor att vapnet görs varaktigt obrukbart. Tillstånd får även förenas med föreskrifter om hur ett vapen skall förvaras.

Polisens tillståndsprövning i fråga om enskilds vapeninnehav omfattar som nyss sagts bl. a. frågan om sökanden har behov av vapnet. Vidare måste sökanden uppfylla vissa lämplighetskrav beträffande pålitlighet, omdömesgillhet och laglydnad. Lämplighetsprövningen skall även omfatta sökandens förmåga att handha det vapen ansökan avser. Beträffande jaktvapen krävs normalt, för att behov av vapnet skall anses föreligga, att sökanden har tillgång till jaktmarker. För tillstånd till innehav av jaktvapen krävs — sedan den 1 januari 1985 — vidare att sökanden har avlagt prov som visar att han har bl. a. grundläggande kännedom om jakt och viltvård (s. k. jägarexamen).

En ansökan om tillstånd att inneha vapen skall göras skriftligen hos polismyndigheten. Ansökningshandlingen skall innehålla bl. a. uppgifter om sökandens person, om det vapen ansökan avser och om överlåtare eller upplåtare. I ansökningshandlingen skall vidare anges sökandens aktuella vapeninnehav, för vilket ändamål vapnet skall användas och de omständigheter som åberopas till utredning om behovet av vapnet.

Har polismyndigheten lämnat tillstånd till vapeninnehav skall bevis här- om utfärdas. För sådant tillstånd har sökanden enligt expeditionskungörelsen (1964:618) att betala en expeditionsavgift; för sökande, som inte är skytteförbund, är avgiften för närvarande 300 kr.

Enligt vapenlagen krävs polisens tillstånd även till förvärv av ammunition, till införsel av vapen eller ammunition och till handel med skjutvapen. För tillfällig användning vid jakt eller tävling i Sverige får dock utan särskilt tillstånd vapen och ammunition införas i landet av svensk, dansk, finsk eller norsk medborgare, som inte har hemvist i Sverige. Vidare krävs polismyndighetens godkännande för den som mottar vapen för reparation, översyn eller skrotning. Till polismyndighetens uppgift hör även att pröva frågor om återkallelse av tillstånd och om inlösen till staten av skjutvapen och ammunition.

Polismyndighets beslut enligt vapenlagen får överklagas hos länsstyrelse. Alla beslut av länsstyrelsen får inte överklagas. Bl. a. får beslut om avslag på ansökan om tillstånd att inneha skjutvapen inte överklagas vidare från länsstyrelsen. Däremot får länsstyrelsens beslut om återkallelse av tillstånd till vapeninnehav överklagas. Detsamma gäller beslut rörande tillstånd till vapenhandel. I det förstnämnda fallet är kammarrätt besvärinstans och i det senare fallet regeringen.

Det skall här slutligen nämnas att vapenlagstiftningen också innehåller bl. a. särskilda föreskrifter om utlåning, förvaring och transport av skjutvapen m. m.

Ändrad instansordning, m. m. (prop. 215)

I propositionen föreslås att regeringen genom en ändring i 42 § vapenlagen skall befrias från uppgiften att handha de besvärssärenden som rör vapenhandel och att kammarrätt skall vara besvärinstans i dess ställe.

Vidare föreslås i propositionen en ändring i vapenlagens bestämmelser om vapentransporter. Ändringen, som avser 28 a §, innebär att kravet på assurans vid postbefordran av skjutvapen slopas för sådana vapen som är tillståndsfria enligt 5 § andra stycket vapenlagen, dvs. bl. a. vissa luft- och fjädervapen.

Utskottet tillstyrker de föreslagna ändringarna i vapenlagen.

Förenklad vapenlagstiftning, m. m. (mot. 1650 och 1658)

I motion 1650 förespråkas att Sverige skall ta initiativ till en förenklad och enhetlig vapenlagstiftning i Norden. Vidare begärs i motionen en översyn av handläggningen av vapenansökningar i syfte att få till stånd förenklingar i förfarandet.

Även i motion 1658 efterlyses förenklingar i vapenlagstiftningen för att åstadkomma snabbare och mindre personalkrävande handläggning av vapenärendena. Motionärerna föreslår därför att vapenlagen ses över.

Med anledning av motionsönskemålet rörande en enhetlig nordisk lagstiftning beträffande tillstånd till innehav m. m. av skjutvapen vill utskottet till att börja med konstatera att det inte kan sägas föreligga någon i egentlig mening enhetlig nordisk lagstiftning på området. Samtidigt bör emellertid erinras om det i vapenlagen stadgade undantaget från kravet på särskilt tillstånd vid införsel av skjutvapen som gäller för svensk, dansk, finsk och norsk medborgare utan hemvist i Sverige som för tillfällig användning här vill föra in sedvanliga jakt- eller tävlingsskjutvapen. Denna friare ordning för nordiska medborgare tillkom redan år 1955 genom ändringar i då gällande vapenförordning och innebar en avsevärd uppmjukning av bestämmelserna (se prop. 1955:37). Reformen, som utgjorde ett led i strävandena att underlätta samfärdseln mellan de nordiska länderna, byggde bl. a. på att i stort sett samma bestämmelser om licenstag gällde i Sverige, Danmark, Finland och Norge.

Efter det anförda vill utskottet i linje med motionsönskemålet mera allmänt gärna uttala sin anslutning till strävandena mot ökat nordiskt samarbete och större frihet i det nordiska umgänget. Samtidigt måste utskottet

emellertid ifrågasätta betydelsen för dessa strävanden av att vapenlagstiftningen görs enhetligare i vidare mån än som redan har skett, t. ex. genom den nyss nämnda reformen år 1955. Vapenlagstiftningen är en offentlig-rättslig reglering som rör ordning och säkerhet och som även innehåller föreskrifter av delvis administrativ karaktär. Enligt utskottets mening finns det i fråga om en reglering av sådant slag inte heller något särskilt framträdande behov eller intresse av en mera enhetlig nordisk lagstiftning. Vad nu sagts innebär att utskottet anser att det inte finns skäl för riksdagen till någon åtgärd med anledning av motionsönskemålet. Utskottet avstyrker därmed bifall till motion 1650 i här behandlad del.

När det sedan gäller motionsyrkandena om att handläggningen av ärenden enligt vapenlagen bör förenklas skall här först nämnas att utskottet tidigare har behandlat ett motionsyrkande av liknande slag. I sitt av riksdagen godkända betänkande (JuU 1983/84:1) framhöll utskottet bl. a. vikten av att man inom polisen är uppmärksam på möjligheterna att göra handhavandet av tillståndsärendena enklare och smidigare. Eftersom utskottet ansåg sig kunna utgå från att ansträngningar görs i denna riktning utan någon åtgärd från statsmakternas sida, avstyrkte utskottet bifall till motionsyrkandet.

När frågan om handläggningen av vapenärendena nu återkommer vill utskottet, såsom skedde även i det tidigare ärendet, erinra om att det här rör sig om myndighetsutövning och att ärendenas handhavande har betydelse såväl för samhället som för de enskilda sökandena. Det är därför enligt utskottets mening nödvändigt att förfarandet hos polisen omgärdas av tillräckligt detaljerade regler om hur ett ärende skall hanteras och vilken prövning som därvid skall göras. Den förhållandevis stora mängden ärenden¹ gör också att en viss formalisering av ärendenas handhavande är nödvändig. I samma riktning verkar också önskemålet om en i största möjliga utsträckning enhetlig tillämpning i hela landet.

Det är emellertid, såsom utskottet redan framhöll i det tidigare ärendet, också angeläget att ärendenas handhavande inte görs mera komplicerat än vad som behövs för att tillgodose de intressen som nyss har nämnts. Inte minst med tanke på ärendenas mängd är det av bl. a. samhällsekonomiska skäl viktigt att söka åstadkomma förenklingar av handläggningsrutinerna. Vidare är det angeläget att handhavandet av ärendena inte innehåller sådana inslag som kan uppfattas som uttryck för onödig byråkrati.

För att åstadkomma förändringar i den riktning som nu sagts kan behövas inte bara, såsom utskottet tidigare framhållit, ökad uppmärksamhet på handläggningsfrågorna från polisens sida, utan även åtgärder på lagstiftningssidan. Sådana har också kommit till stånd bl. a. genom föreskrifterna i vapenkungörelsen om den s. k. jägarexamen för den som vill förvärva jaktvapen. Genom föreskrifterna, som trädde i kraft den 1 januari 1985, har polisens provningsförfarande kunnat förenklas bl. a. vad gäller sökandens förmåga att handha vapnet. Frågan om att låta jägarexamen föranleda ytterligare förenklingar i provningsförfarandet övervägs för närvarande i jus-

¹ För några år sedan uppskattades det årliga antalet ansökningar om tillstånd att inneha vapen eller att förvärva ammunition till ca 110 000; antalet torde ha ökat sedan dess.

titiedepartementet (se närmare härom i nästa avsnitt i detta betänkande). Även andra ändringar på lagstiftningssidan som syftar till förenklingar har aktualiserats i justitiedepartementet; det gäller bl. a. reglerna om utlåning av vapen. I sammanhanget vill utskottet också nämna det förslag till ny förvaltningslag som regeringen nyligen har överlämnat till lagrådet för yttrande och som innehåller bl. a. förslag till nya regler om snabb och enkel handläggning och om myndigheternas serviceskyldighet gentemot allmänheten.

Som framgår av det sagda pågår ett reformarbete som syftar till att — i linje med önskemålet i motionerna — förenkla hanteringen av vapenärenden. Bl. a. mot den bakgrunden anser utskottet att någon riksdagens åtgärd med anledning av motionerna inte är påkallad. Utskottet avstyrker därför bifall till motion 1650 i här behandlad del och motion 1658.

Förutsättningar för tillstånd till vapeninnehav (mot. 759 och 1507)

Villkor om obrukbarhet för vissa vapen. m. m.

I motion 759 föreslås en översyn av tillämpningen av bestämmelserna i 10 § vapenlagen om att ett tillstånd att inneha skjutvapen får förenas med villkor att vapnet görs varaktigt obrukbart. Motionärerna efterlyser en mera nyanterad tillämpning. Översynen bör även omfatta sådana enligt motionärerna omotiverade föreskrifter som att ett salongsgevär som skall användas för jakt skall ha viss vikt m. m.

Såsom sagts i det föregående får, enligt 9 § vapenlagen, tillstånd att inneha skjutvapen beviljas enskild person endast om han har behov av vapnet och det skäligen kan antas att han inte kommer att missbruka det. Behov av vapnet föreligger normalt bara om sökanden har tänkt använda det för skjutning. I fråga om skjutvapen som huvudsakligen har prydnadsvärde får tillstånd dock meddelas även för den som vill inneha vapnet för annat ändamål än skjutning. Detsamma gäller i fråga om vapen som har särskilt affektionsvärde för sökanden, t. ex. ett vapen som har gått i arv. Även för den som skall inneha vapen för samlarändamål kan föreligga sådant behov av vapnet att tillstånd får ges.

Enligt 10 § vapenlagen meddelas tillstånd att inneha skjutvapen för särskilt angivet ändamål. I paragrafen anges att tillståndet får förenas med villkor att vapnet skall göras varaktigt obrukbart eller med närmare föreskrifter om hur vapnet skall förvaras.

Utskottet har för två år sedan ingående behandlat ett motionsvägen väckt förslag om ändring i de nu aktuella bestämmelserna i 10 § vapenlagen beträffande villkor om obrukbarhet och beträffande föreskrifter om särskild förvaring. Motionsyrkandet, som avstyrktes av utskottet, syftade till att få tillstånd lättnader i bestämmelserna beträffande villkor om obrukbarhet. Angående bakgrunden, förarbeten m. m. till bestämmelserna kan hänvisas till utskottets betänkande i det ärendet (JuU 1983/84:1 s. 10—12).

Bestämmelserna i 10 § vapenlagen beträffande föreskrifter om särskild förvaring och beträffande villkor om obrukbarhet är så utformade att inget av dessa alternativ ges företräde framför det andra. Det ankommer sålunda

på de rättstillämpande myndigheterna att med ledning av bl. a. vapenlagens förarbeten tillämpa reglerna på ett ändamålsenligt och nyanserat sätt.

Vid ställningstagande i det tidigare, nyss nämnda ärendet framhöll utskottet att tillämpningen när det gäller att bedöma om ett vapen skall göras varaktigt obrukbart måste ske med omdöme och under avvägning mellan säkerhetsaspekterna och samlarintresset och andra liknande motstående intressen. Härvidlag är det, anförde utskottet, av vikt att beakta att möjligheterna till en betryggande förvaring av ett vapen inte sällan kan göra det onödigt med en föreskrift om obrukbarhet. Utskottet ansåg det också angeläget att man vid tillämpningen av bestämmelserna inte rutinmässigt och utan ingående prövning av sökandens förhållanden och inställning till saken som villkor för tillstånd uppställer krav på att ett vapen görs varaktigt obrukbart. — Utskottet fann även anledning att kraftigt understryka vikten av att rättstillämpningen på området är enhetlig, och utskottet utgick från att rikspolisstyrelsen och de rättstillämpande organen beaktar intresset av enhetlig praxis.

I det tidigare ärendet kom utskottet till uppfattningen att de aktualiserade frågorna mera gällde frågor om rättstillämpningen på området än utformningen av reglerna om obrukbarhet eller särskild förvaring i vapenlagen. I sammanhanget konstaterade utskottet att de av rikspolisstyrelsen då nyligen utfärdade föreskrifterna och allmänna råden till vapenlagstiftningen inte bara innebar en viss liberalisering när det gäller tillämpningen av de aktuella reglerna utan också gav uttryck åt en mera nyanserad syn på tillämpningen. En sådan tillämpning ansåg utskottet ligga i linje med utskottets synsätt. Utskottet uttalade att det först sedan rikspolisstyrelsens nya föreskrifter och allmänna råd varit i kraft en tid var möjligt att bedöma huruvida ytterligare åtgärder påkallas för en rättstillämpning som utskottet ansåg önskvärd. — Utskottet avstyrkte bifall till motionsyrkandet. Riksdagen följde utskottet.

Med anledning av det nu aktuella motionsyrkandet vill utskottet understryka att utskottets tidigare framförda uppfattning om rättstillämpningen beträffande 10 § vapenlagen alltjämt har giltighet. Samtidigt vill utskottet framhålla att det inte framkommit skäl att anta att rättstillämpningen utvecklats i annan riktning än som utskottet förordat. Mot denna bakgrund finner utskottet att någon riksdagens åtgärd med anledning av motion 759 i här behandlad del inte behövs.

Yrkandet i motionen tar även sikte på vissa föreskrifter om beskaffenheten hos ett salongsgevär avsett för jakt, vilka föreskrifter motionärerna uppfattar som omotiverade. I denna sak skall här först sägas följande.

Salongsgevär utgör den gängse benämningen på gevär i kaliber 5,6 mm för patroner med hylsor av kantantändningstyp. Det finns både äldre och moderna gevär i kaliber 5,6 mm. Vid tillståndsprövningen görs skillnad mellan äldre och moderna salongsgevär; äldre lättare vapen i kaliber 5,6 mm, företrädesvis enskotts vapen, får förvärvas endast i undantagsfall. Dessa vapen har nämligen inte sällan undermålig precision och bristfällig mekanism. Moderna småviltsstudsare i kaliber 5,6 mm betraktas däremot vid tillståndsgivningen som kuivapen i allmänhet (se JuU 1981/82:15).

I rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd har — i form av allmänna råd — salongsgevär och småviltsstudsare av aktuellt slag delats upp i fyra olika grupper (A—D), för vilka gäller skilda regler för tillståndsgivningen. Till *grupp A* hänförs vissa flerskottsvapen, och för dessa bör vid tillståndsgivning tillämpas samma regler som för kulvapen i klass 2 och 3. (Bestämmelser om klassificering av kulvapen finns i naturvårdsverkets jaktkungörelse; klassificering sker med utgångspunkt i kulvikt och kulans anslagsenergi på visst avstånd från vapnets mynning. Vapen i klass 2 och 3 är sådana som får användas för jakt på samtliga viltarter utom älg, hjort och andra större djur.) Till *grupp B* hör tunga enskottsvapen i första hand avsedda för målskjutning på skjutbana; vikt i originalutförande minst 3,5 kg. Tillstånd för jakt kan meddelas. *Grupp C* omfattar enskottsvapen av annan typ än i grupp B, dvs. egentliga salongsgevär. Tillstånd ges endast för avlivning av fällfångat vilt. Till *grupp D* hör bl. a. vissa halvautomatiska flerskottsvapen. Tillstånd att använda sådana vapen för jaktändamål bör inte meddelas.

Vid ställningstagande till motionsspörsmålet vill utskottet erinra om att jakt på olika djurarter måste bedrivas ändamålsenligt och på så sätt att viltet inte åsamkas onödigt lidande och människor inte utsätts för fara. För att tillgodose dessa intressen måste givetvis uppställas krav på bl. a. hur ett jaktvapen skall vara beskaffat. Den ordning som råder på området och som har kommit till uttryck i bl. a. rikspolisstyrelsens allmänna råd anser sig utskottet inte ha anledning att ifrågasätta. Någon sådan översyn som föreslås i motionen kan utskottet därför inte förorda.

Med hänvisning till de ståndpunkter utskottet har intagit avstyrker utskottet bifall till motion 759.

Krav på tillgång till jaktmark

I motion 1507 begärs att, sedan jägarexamen införts, kravet på tillgång till jaktmark för den som söker tillstånd att inneha jaktvapen slopas.

För att ett tillståndsberättigat behov av jaktvapen skall anses föreligga fordras normalt i överensstämmelse med de allmänna råd som rikspolisstyrelsen har meddelat att sökanden har tillgång till jaktmarker. Detta innebär emellertid inte att sökanden själv måste äga eller arrendera markerna. Kravet kan också anses tillgodosett om sökanden är medlem i en sammanslutning som har jakträtt inom visst område eller har tillåtelse att jaga på annans marker eller visar att han disponerar eller får disponera lämpliga jaktmarker.

För tillstånd till innehav av jaktvapen krävs sedan den 1 januari 1985 enligt 5 a § vapenkungörelsen att sökanden har avlagt prov som visar att han har grundläggande kännedom om jakt och viltvård och kan handha vapnet (jägarexamen). Provet avläggs inför en provledare som förordnas av polisen efter förslag av jägarorganisationerna. Närmare föreskrifter om provet har meddelats av statens naturvårdsverk (SNFS 1985:2; NV:21). Verket har vidare meddelat allmänna råd (85:3) om jägarexamen.

Den fråga som tas upp i motionen har enligt vad utskottet erfarit aktualiserats i justitiedepartementet. I en promemoria den 16 juli 1985 har sålunda

ifrågasatts om inte den som har genomgått jägarexamen också har visat ett sådant intresse för jakt att det borde kunna presumeras att han har behov av jaktvapen. Därvid har också hänvisats till att de intyg om jaktmöjligheter som förekommer i tillståndsärenden närmast är av formell art och att den aktuella prövningen skapar ett onödigt arbete hos polismyndigheterna. I promemorian anförts att det synes finnas beaktansvärda skäl för en förenkling av tillståndsprövningen i den riktning som antytts; saken torde förut-sätta en ändring i vapenkungörelsen.

Enligt vad som anförts i promemorian synes en särskild regel i ämnet lämpligen kunna få den innebörden att bevis om jägarexamen skall godtas som underlag för att behovskravet skall anses uppfyllt, om inte särskilda skäl talar i annan riktning. Promemorian innehåller ett författningsförslag med denna innebörd. — Promemorian har remissbehandlats, och beredning av saken pågår för närvarande i justitiedepartementet.

Utskottet kan för sin del i princip ansluta sig till motionsönskemålet. Som framgår av det sagda pågår det emellertid inom justitiedepartementet överväganden som syftar till att få till stånd en lämplig lösning på det spörsmål som tas upp i motionen. Utskottet anser därför att motionen inte behöver föranleda någon vidare åtgärd från riksdagens sida.

Utskottet föreslår med det anförda att motion 1507 lämnas utan bifall av riksdagen.

Avgift i vapenärenden (mot. 1506, 1513 och 1650)

I motion 1506 begärs en sänkning av avgifterna för tillstånd att inneha vapen och för tillstånd att till Sverige införa vapen för tillfällig användning vid jakt eller tävling. Vidare begärs i den motionen att ett meddelat tillstånd inom rimlig tid skall kunna ändras i fråga om vapnets fabrikat eller tillverkningsnummer utan att avgift tas ut i fall då ändringen betingas av att ett införskaffat vapen varit defekt eller inte passat förvärvaren. — Ett yrkande liknande det sistnämnda framförs även i motion 1513. I den motionen förespråkas vidare att avgiften i vapenärenden differentieras till förmån för ungdomar som sysslar med tävlingskytte. Motionärerna föreslår i sammanhanget att t. ex. avgiften för innehav av tävlingsvapen sätts till 100 kr. eller att avgiften helt tas bort på tävlingsvapen i kaliber .22.

I motion 1650 begärs ett mera nyanserat avgiftssystem för vapenärenden. Som exempel härpå nämns i motionen att en sökande som redan har tillstånd att inneha ett vapen endast bör behöva betala en mindre avgift då han vill byta vapnet eller köpa ett nytt vapen; saken är i sådana fall mera av expeditionell natur där någon ingående utredning inte behöver ske från polisens sida.

Som förut sagts får enligt vapenlagen skjutvapen inte innehas utan tillstånd av polismyndighet. Sådant tillstånd krävs också i fråga om införsel av skjutvapen och ammunition. För tillfällig användning vid jakt eller tävling i Sverige får dock utan särskilt tillstånd vapen och ammunition införas i landet av svenska, danska, finska eller norska medborgare, som inte har hemvist i Sverige.

Enligt föreskrifterna i vapenkungörelsen skall en ansökan om tillstånd att inneha vapen göras skriftligen hos polismyndigheten. I ansökningshandlingens skall lämnas vissa uppgifter om sökandens person och hans aktuella vapeninnehav samt om det vapen — beteckning och kaliber — ansökan gäller. Avser ansökan visst bestämt vapen, skall i ansökan vidare lämnas uppgift om överlåtare eller upplåtare samt om vapnets fabrikat, modell och tillverkningsnummer. — En ansökan och ett tillstånd kan avse ett eller flera skjutvapen.

Lämnar polisen tillstånd till vapeninnehav skall ett bevis härom utfärdas. Ett tillstånd som avser vapen som tillståndshavaren ännu inte har förvärvat är normalt giltigt sex månader. Senast inom en månad efter förvärvet skall tillståndsbeviset företes för polisen med uppgift om vapnets fabrikat m. m. Anteckning härom skall göras i beviset.

Vad här sagts om ansökan om tillstånd att inneha skjutvapen gäller i tillämpliga delar också i fråga om tillstånd till införsel av vapen m. m.

För expeditioner som utfärdas av statliga myndigheter finns bestämmelser i expeditionskungörelsen (1964:618). I en vid kungörelsen fogad avgiftslista anges den expeditionsavgift som skall erläggas för expeditioner i olika ärenden.

Gällande princip, såsom den lades fast av statsmakterna år 1964, för att fastställa expeditionsavgifter i ärenden som avser tillstånd, godkännande, dispens eller eljest särskild rättighet bygger på grundtanken att den enskilde själv skall betala kostnaden för ärendets handläggning; avgiftsbeloppet skall inte heller överstiga statens självkostnader för expeditionen (prop. 1964:75 s. 310 f, BevU 42, rskr. 167). Av bl. a. praktiska eller sociala skäl har undantag gjorts från den nämnda principen.

För ett tillstånd att inneha ett eller flera skjutvapen har en sökande, som inte är skytteförbund eller liknande sammanslutning, att betala en avgift på för närvarande 300 kr. För bl. a. skytteförbund är avgiften 120 kr. Beträffande tillstånd att förvärva ammunition är expeditionsavgiften 35 kr. För tillstånd att inneha bl. a. obrukbart vapen är avgiften 60 kr. Avgiften för tillstånd till införsel och återutförsel av skjutvapen och ammunition uppgår för närvarande till 300 kr.

Avgiften för tillstånd att inneha skjutvapen har höjts tid efter annan. När expeditionskungörelsen trädde i kraft den 1 januari 1965 var avgiften 15 kr. Den höjdes till 20 kr. år 1968 och till 40 kr. år 1976. Fr. o. m. den 1 januari 1981 höjdes avgiften till 250 kr. och den 1 juli 1982 till 290 kr. Nuvarande avgift, 300 kr., gäller fr. o. m. den 1 januari 1984. — I fråga om avgiften för tillstånd till införsel och återutförsel av vapen och ammunition har skett höjningar på i stort sett motsvarande sätt; dock höjdes avgiften senast, den 1 januari 1984, från 70 till 300 kr.

Utskottet har i ett tidigare ärende behandlat motionsyrkanden rörande expeditionsavgiftens storlek. I utskottets betänkande (JuU 1983/84:1) i ärendet lämnas en redovisning av bl. a. de överväganden som låg bakom höjningen av expeditionsavgiften från 40 till 250 kr. för tillstånd att inneha skjutvapen. Utskottet får här hänvisa till den redovisningen (betänkandet s. 9 f).

I det ärendet konstaterade utskottet att hanteringen av vapenärendena

medfört en betydande arbetsbelastning för främst polisen: kostnaderna för denna skall — i enlighet med de principer som nyss angetts — betalas av de sökande. Utskottet underströk också att utgångspunkten härvidlag givetvis måste vara att de sökande gottgör staten inte bara för de kostnader som i snäv mening är direkt förknippade med ett ärendes handhavande utan också för de övriga kostnader som följer av ett lagreglerat krav på tillstånd. Bl. a. mot bakgrund av det anförda fann utskottet att man inte bör gå ifrån gällande ordning för beräkning av expeditionsavgiften i ärenden om tillstånd till vapeninnehav. Och utskottet saknade anledning att då göra några uttalanden om skäligheten av de belopp som expeditionsavgiften vid denna tidpunkt uppgick till. — Utskottet avstyrkte bifall till motionsyrkandena. Riksdagen följde utskottet.

Vid ställningstagande till de nu aktuella motionsönskemålen om bl. a. en sänkning av avgiften generellt och för vissa fall skall först sägas att vad utskottet sålunda tidigare anført om expeditionsavgiften i vapenärenden alltfjämt har giltighet. Redan med hänsyn härtill är utskottet i princip emot tanken på en differentiering av avgiften i de hänseenden som föreslågits i motionerna. Härtill kommer att utskottet anser att det av bl. a. förvaltningspolitiska skäl är ändamålsenligt att ha en någorlunda enhetlig avgiftsbeläggning i dessa ärenden. En motsatt ordning skulle enligt utskottets uppfattning kunna leda till gränsdragningsproblem och ge upphov till icke önskvärda olikheter i tillämpningen mellan de skilda polismyndigheterna. Det sagda innebär att utskottet inte kan ställa sig bakom de motionsönskemål som gäller en ändrad avgiftsbeläggning för vissa fall. Detsamma gäller önskemålet om en mer allmän sänkning av avgiften för bl. a. tillstånd till innehav av vapen. Utskottet saknar för övrigt i detta sammanhang, liksom i tidigare ärende, anledning att göra några uttalanden om skäligheten av de belopp som expeditionsavgiften nu uppgår till.

Utskottet avstyrker bifall till motionerna 1506, 1513 och 1650 såvitt nu är i fråga.

I två av motionerna framförs också önskemål om att expeditionsavgift inte skall tas ut vid vissa fall av ändring i meddelat tillstånd till innehav av skjutvapen; det gäller närmast sådana situationer då ett nyförvärvat vapen, för vilket tillstånd meddelats, byts på grund av att det t. ex. varit felaktigt.

Utskottet vill för sin del gärna uttala sin förstäelse för den kritik som motionärerna ger uttryck för när det gäller tillämpningen av avgiftsbestämmelserna i avsedda fall av vapenbyte. Samtidigt måste emellertid framhållas att det ingalunda är enkelt att avgöra om ett byte av vapen skall anses kunna ske inom ramen för ett meddelat tillstånd och således utan avgift eller om bytet skall påkalla ett nytt tillstånd med åtföljande skyldighet för sökanden att betala förnyad expeditionsavgift.

Det skall nämnas att vissa klargöranden beträffande tillämpningen av reglerna om expeditionsavgift vid tillstånd till vapeninnehav har skett genom ett nyligen meddelat avgörande av riksskatteverket (beslut den 27 juni 1985 i ärende dnr 327/84-276). Av beslutet framgår bl. a. följande. I ett tillståndsbevis hade, utan förskyllan av polismyndigheten, ett vapens tillverkningsnummer blivit felaktigt antecknat. Sedan förhållandet påpekats

för myndigheten, utfärdade denna ett nytt tillståndsbevis med vapnets rätta tillverkningsnummer och ålade sökanden att betala ny expeditionsavgift på 300 kr. I sitt beslut erinrade riksskatteverket inledningsvis om att den expeditionsavgift som skall betalas i vapenärenden avser tillståndet och inte det därutöver utfärdade beviset. Verket konstaterade att, i det aktuella fallet, det senare tillståndsbeviset hade utfärdats i samma ärende som det tidigare utfärdade beviset och syntes avse samma vapen som detta bevis. Eftersom sökanden redan hade erlagt expeditionsavgift för detta tillstånd, fann verket att avgift inte ånyo skulle ha uttagits av sökanden. — Rikspolisstyrelsen har tillställt landets polismyndigheter riksskatteverkets beslut för kännedom.

Vid bedömningen av motionsspörsmålet skall erinras om den möjlighet som vapenlagen erbjuder att meddela tillstånd till innehav av ett vapen redan innan detta har förvärvats. Ett sådant tillstånd gäller normalt i sex månader. Den som förvärvar ett vapen med stöd av ett dylikt innehavstillstånd skall inom en månad efter förvärvet anmäla förhållandet till polisen, som har att göra anteckningar om förvärvet på tillståndsbeviset. Genom att använda denna tillståndsordning bör man enligt utskottets mening i många fall kunna undvika de komplikationer som annars i tillståndsärenden kan vara förknippade med byte av nyförvärvat vapen. — Det förtjänar i sammanhanget också att påpekas det civilrättsliga ansvar som åvilar säljaren vid fel i den sålda egendomen och som kan innebära skyldighet att ersätta en vapenköpare för de kostnader som ett byte av vapnet för med sig.

Mot bakgrund av det nu anförda ställer sig utskottet tveksamt till behovet av en ändrad reglering i fråga om expeditionsavgiften i vapenärenden i det hänseende som motionärerna förespråkar. Härtill kommer att en ändrad ordning på området skulle leda till förvaltningsrättsliga komplikationer med åtföljande osäkerhet i den praktiska tillämpningen. Utskottet vill därför inte ställa sig bakom önskemålet i motionerna.

Vad nu sagts får emellertid inte undanskymma det förhållandet att det är angeläget att man inom berörda myndigheter är uppmärksam på att tillämpningen av gällande ordning i fråga om avgiftsbeläggning i vapenärenden sker förnuftigt och på ett förvaltningspolitiskt godtagbart sätt. Eftersom utskottet anser sig kunna utgå från att så kommer att ske utan några särskilda åtgärder från riksdagens sida, avstyrker utskottet bifall till motionerna 1506 och 1513 i här behandlade delar.

Tillsättning av revisionssekreterare, m. m.

Bakgrund

Högsta domstolen är högsta allmänna domstol och regeringsrätten högsta förvaltningsdomstol. Högsta domstolen är överinstans till hovrätterna, och regeringsrätten är överinstans till kammarrätterna.

Enligt 3 kap. 8 § rättegångsbalken (RB) skall för beredning och föredragning av mål i högsta domstolen finnas revisionssekreterare. I paragrafen föreskrivs att dessa skall vara lagfarna. Vidare sägs i paragrafen att vid högsta domstolen skall finnas kansli. Enligt 4 kap. 2 § RB utnämns eller

förordnas revisionssekreterare av regeringen. — Närmare bestämmelser om bl. a. högsta domstolens organisation, handläggningen av målen och om tjänstetillsättningar finns i förordningen (1979:567) med instruktion för högsta domstolen. Beträffande tjänsterna som revisionssekreterare anges i instruktionen bl. a. att dessa tillsätts av regeringen.

För beredning och föredragning av mål i regeringsrätten finns enligt 7 § lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar särskilda tjänstemän. I förordningen (1979:568) med instruktion för regeringsrätten föreskrivs att regeringsrättssekreterarna svarar för beredningen och föredragningen av målen. Enligt förordningen tillsätts tjänsterna som regeringsrättssekreterare av regeringen. Av instruktionen framgår också att det vid regeringsrätten finns ett kansli.

Såväl revisions- som regeringsrättssekreterartjänsterna tillsätts utan föregående ledigkorgörande och efter förslag av resp. domstol.

Vid hovrätt och kammarrätt finns tjänster som assessorer, vilka är icke ordinarie domartjänster. Dessa tjänster, som inte behöver kungöras lediga, tillsätts av regeringen efter förslag av resp. hovrätt eller kammarrätt. Bestämmelserna härom finns i förordningen (1979:569) med hovrättsinstruktion och i förordningen (1979:571) med kammarrättsinstruktion.

Frågan om att från regeringen flytta beslutanderätten i ärenden om tillsättning av här berörda tjänster aktualiserades för riksdagen i samband med domstolsverkets inrättande. I den aktuella propositionen i ämnet (prop. 1974:149) föreslogs att beslutanderätten skulle överflyttas till domstolsverket. Vid behandlingen av frågan fann utskottet principiella skäl föreligga mot att ärenden om tillsättning av tjänster som assessorer, revisionssekreterare och regeringsrättssekreterare skulle ankomma på domstolsverket. Av främst administrativa skäl ansåg utskottet att uppgifterna inte heller borde läggas på vederbörande domstol utan kvarstanna hos regeringen (JuU 1975:1 s. 21). Utskottets ställningstagande gav riksdagen som sin mening regeringen till känna (rskr. 1975:1).

Frågan har härefter berörts i 1983 års budgetproposition (prop. 1982/83:100, bil. 4). Departementschefen anmälde där att han avsåg att — utifrån intresset av att i görligaste mån decentralisera ärenden från regeringskansliet — ta upp frågan om en vidgad behörighet för domstolarna att själva förordna icke ordinarie domare; det gällde tjänster som revisionssekreterare, regeringsrättssekreterare, hovrättsassessor och kammarrättsassessor. Vad departementschefen anfört föranledde under riksdagsbehandlingen inte något uttalande av utskottet (JuU 1982/83:24).

Det skall i sammanhanget tilläggas att olika frågor om hovrätternas och högsta domstolens verksamhet är föremål för en översyn av rättegångsutredningen (Ju 1977:06). Utredningens arbete tar dock inte sikte på organisatoriska eller administrativa frågor rörande dessa domstolar.

Ändrad ordning i fråga om tillsättning av revisionssekreterare, m. m. (prop. 215, mot. 14 och 15)

I propositionen anger departementschefen att den decentralisering som tidigare aviserats i fråga om tillsättningen av revisions- och regeringsrätts-

sekreterartjänsterna nu bör genomföras. Enligt departementschefens mening är den naturliga lösningen att domstolarna själva tillsätter dessa tjänster.

Förslaget i propositionen innebär att föreskrifterna om tillsättning av revisionssekreterare tas bort ur 4 kap. 2 § RB. Delegeringen av tillsättningsrätten avses enligt departementschefen framgå av ändringar i instruktionen för högsta domstolen. — I fråga om regeringsrättssekreterarna kan delegeringen genomföras genom ändringar i instruktionen för regeringsrätten.

I propositionen föreslås vidare att föreskrifterna i 3 kap. 8 § RB om att det hos högsta domstolen skall finnas revisionssekreterare — som skall vara lagfarna — och att det där skall finnas ett kansli utmönstras ur paragrafen och att denna i stället utformas med motsvarande bestämmelse för regeringsrätten som förebild, dvs. att däri endast anges att hos högsta domstolen finns särskilda tjänstemän för beredning och föredragning av mål.

Det skall i sammanhanget nämnas att departementschefen i propositionen också anmäler sin avsikt att, om riksdagen godtar de föreslagna ändringarna beträffande ordningen för tillsättning av revisions- och regeringsrättssekreterartjänster, föreslå regeringen en övergång till motsvarande ordning när det gäller tillsättning av tjänster som hovrätts- och kammarrättsassessorer.

I motion 14 yrkas avslag på förslaget till ändring i 3 kap. 8 § RB. Motionären motsätter sig att föreskriften att revisionssekreterare skall vara lagfarna utmönstras ur paragrafen; riksdagen bör inte avhända sig rätten att bestämma om de kvalifikationer som bör gälla för revisionssekreterarna.

I motion 15 tas avstånd från förslaget att högsta domstolen skall tillsätta revisionssekreterare. Utnämningen av dessa bör enligt motionärerna, som hittills, ankomma på regeringen. Motionen mynnar ut i ett yrkande om avslag på förslaget till ändring i 4 kap. 2 § RB.

När det först gäller frågan om ordningen för tillsättning av revisionssekreterare finner utskottet att det — i linje med det inledningsvis omnämnda principbeslutet av riksdagen — finns ett intresse av att regeringen befrias från handhavandet av dessa tillsättningsärenden. Detsamma gäller i fråga om tillsättningen av regeringsrättssekreterare. I likhet med departementschefen anser utskottet att den naturliga lösningen är att de berörda domstolarna själva tillsätter dessa tjänster. Några principiella invändningar mot en sådan ordning, såsom framförs i motion 15, kan utskottet inte anse föreliggande. Det kan för övrigt tilläggas att domstols beslut i tillsättningsfrågan kommer att kunna överklagas till regeringen (se bl. a. 28 § instruktionen för högsta domstolen). Utskottet finner inte heller att administrativa skäl bör lägga hinder i vägen för den i propositionen föreslagna ordningen.

Med det anförda tillstyrker utskottet bifall till den i propositionen föreslagna ändringen i 4 kap. 2 § RB, och utskottet avstyrker bifall till motion 15 i motsvarande del.

Vad häfter gäller den i propositionen föreslagna ändringen i 3 kap. 8 § RB rörande förekomsten av revisionssekreterare och ett kansli vid högsta domstolen vill utskottet först mera allmänt säga att det inte finns några bärande invändningar mot att föreskrifter av detta slag tas bort ur RB. Det finns

tvärtom ett intresse av att inte tynga RB med föreskrifter som lämpligen har sin plats i en regeringsförfattning, i detta fall förordningen med instruktion för högsta domstolen. Motsvarande gäller för övrigt redan beträffande regeringsrätten.

Vad nu sagts har giltighet också beträffande den i motion 14 berörda frågan om lagfarenhetskravet för revisionssekreterare. Det krav som i detta hänseende givetvis måste ställas på den som bereder och föredrar mål i högsta domstolen behöver enligt utskottets mening inte nödvändigtvis vara uppställt genom regler i RB. Att, såsom också påpekas i motionen, så är fallet i fråga om bl. a. ordinarie domare måste ses i belysning av den centrala ställning från bl. a. konstitutionell synpunkt som dessa befattningshavare intar i sammanhanget. Reglerna i ämnet för dessa har därför sin naturliga plats i RB (jfr 11 kap. 4 och 5 §§ regeringsformen).

Av nu anförda skäl och mot bakgrund av de övriga, nyss berörda ändringar som enligt propositionen föreslås i den aktuella paragrafen anser utskottet att föreskriften om lagfarenhetskravet för revisionssekreterare kan tas bort ur paragrafen. I enlighet med vad utskottet nyss uttalat innebär detta dock inte att kravet på lagfarenhet för revisionssekreterare kan slopas, utan föreskrifterna härom bör i stället tas in i en regeringsförfattning, lämpligen instruktionen för högsta domstolen. Utskottet utgår från att så kommer att ske utan något särskilt initiativ från riksdagens sida.

Med dessa uttalanden tillstyrker utskottet bifall till den i propositionen föreslagna ändringen i 3 kap. 8 § RB och avstyrker bifall till motion 14.

Övrigt

Utöver vad som har anförts i det föregående föranleder propositionen och motionerna inte något uttalande från utskottets sida.

Utskottets hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *instansordningen i passärenden*
att riksdagen med avslag på motion 1985/86:15 i denna del (yrkande 1) antar 27 § i det genom proposition 1984/85:215 framlagda förslaget till lag om ändring i passlagen (1978:302),
2. att riksdagen antar det under moment 1 nämnda lagförslaget i övrigt,
3. beträffande *utformningen av pass*
att riksdagen avslår motion 1984/85:418 i denna del,
4. beträffande *förlängning av giltighetstiden för pass*
att riksdagen avslår motion 1984/85:418 i denna del,
5. att riksdagen antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i vapenlagen (1973:1176),
6. beträffande *enhetlig nordisk vapenlagstiftning*
att riksdagen avslår motion 1984/85:1650 i denna del (yrkande 2),

7. beträffande *förenklad handläggning av vapenärenden*
att riksdagen avslår motion 1984/85:1650 i denna del (yrkande 3) och motion 1984/85:1658,
8. beträffande *villkor om obrukbarhet för vissa vapen. m. m.*
att riksdagen avslår motion 1983/84:759,
9. beträffande *krav på tillgång till jaktmark*
att riksdagen avslår motion 1983/84:1507,
10. beträffande *sänkning av avgiften i vapenärenden*
att riksdagen avslår motion 1983/84:1506 i denna del (yrkande 1), motion 1983/84:1513 i denna del (yrkande 1) och motion 1984/85:1650 i denna del (yrkande 1),
11. beträffande *avgift vid byte av vapen*
att riksdagen avslår motion 1983/84:1506 i denna del (yrkande 2) och motion 1983/84:1513 i denna del (yrkande 2),
12. beträffande *tillsättning av revisionssekreterare*
att riksdagen med avslag på motion 1985/86:15 i denna del (yrkande 2) antar 4 kap. 2 § i det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i rättegångsbalken,
13. beträffande *den författningsmässiga regleringen av kravet på lagfarenhet för revisionssekreterare*
att riksdagen med avslag på motion 1985/86:14 antar 3 kap. 8 § i det under moment 12 nämnda lagförslaget,
14. att riksdagen antar det under moment 12 nämnda lagförslaget i övrigt,
15. att riksdagen antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i bokföringslagen (1976:125),
16. att riksdagen antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i jordbruksbokföringslagen (1979:141),
17. att riksdagen antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i lagen (1938:121) om hittegods,
18. att riksdagen antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i lagen (1950:596) om rätt till fiske.

Stockholm den 12 november 1985

På justitiekammarens vägnar

Karin Ahrland

Närvarande: Karin Ahrland (fp), Arne Nygren (s), Hans Pettersson i Helsingborg (s), Björn Körlof (m), Helge Klöver (s), Gunilla André (c), Sven Munke (m), Lars-Erik Lövdén (s), Hans Göran Franck (s), Birthe Sörestedt (s), Elving Andersson (c), Göran Magnusson (s), Berndt Ekholm (s), Göran Ericsson (m) och Lars Sundin (fp).

Sammanfattning	1
Propositionen m. m.	1
Motionerna	7
Motioner väckta med anledning av propositionen	7
Motioner väckta under den allmänna motionstiden 1984	7
Motioner väckta under den allmänna motionstiden 1985	7
Utskottet	8
Inledning	8
Propositionens huvudsakliga innehåll	8
Passfrågor	9
Bakgrund	9
Ändrad instansordning, m. m. (prop. 215 och mot. 15)	10
Ändrad utformning av pass (mot. 418)	11
Vapenfrågor	12
Bakgrund	12
Ändrad instansordning, m. m. (prop. 215)	14
Förenklad vapenlagstiftning, m. m. (mot. 1650 och 1658)	14
Förutsättningar för tillstånd till vapeninnehav (mot. 759 och 1507)	16
Villkor om obrukbarhet för vissa vapen, m. m.	16
Krav på tillgång till jaktmark	18
Avgift i vapenärenden (mot. 1506, 1513 och 1650)	19
Tillsättning av revisionssekreterare, m. m.	22
Bakgrund	22
Ändrad ordning i fråga om tillsättning av revisionssekreterare, m. m. (prop. 215, mot. 14 och 15)	23
Övrigt	25
Utskottets hemställan	25

